

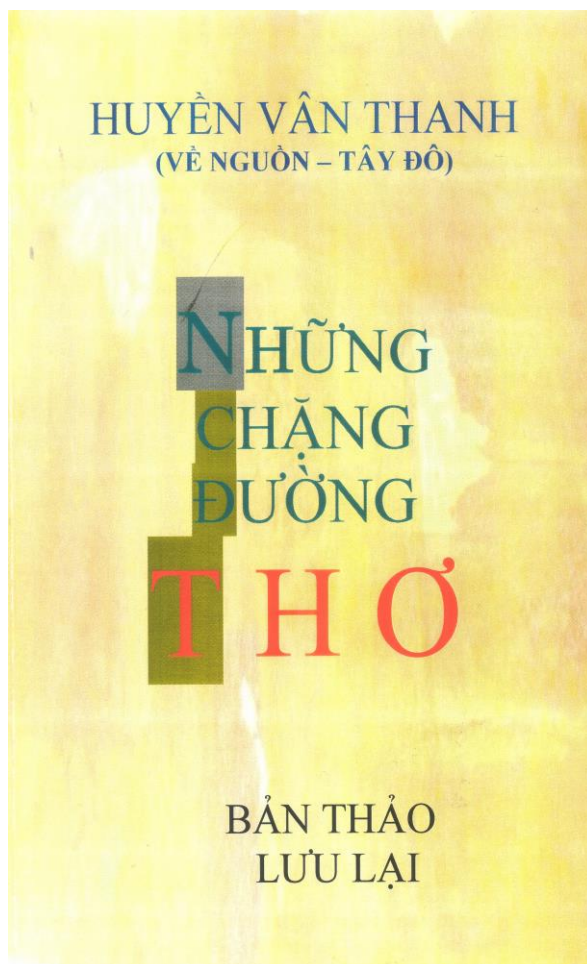
**TRƯỜNG HỢP
TÔI IN THƠ SƯU TẬP**

NHỮNG CHẶNG ĐƯỜNG THƠ BẢN THẢO LƯU LẠI

HUYỀN VÂN THANH
(Về Nguồn – Tây Đô)

Trong những ngày tháng cuối năm 2007, nhà văn Trần Hoài Thu, chủ trương

cơ sở Thư Án Quán đã thực hiện cho tôi tập **BẢN THẢO LƯU LẠI** mang tên **NHỮNG CHẶNG ĐƯỜNG THƠ**, tập sách dày 264 trang với 188 bài thơ sưu tập được trong suốt chặng đường tôi “bất chước” lần dò trong rừng văn chương chữ nghĩa, vốn dĩ mình chẳng có chút năng khiếu nào. Nhưng anh Trần Hoài Thu đã ghi ở phần cuối tập sách những câu chữ khiến tôi nghe áy náy vô cùng: *“Phần hình thức, kỹ thuật và in ấn tập sách này được thực hiện bởi cơ sở Thư Án Quán như là món quà tặng văn nghệ của chúng tôi về người bạn thơ đã suốt đời phục vụ nền văn chương chữ nghĩa”*. Cảm ơn anh Trần Hoài Thu đã bỏ công sức, điều kiện hoàn thành tập bản thảo; và cảm ơn các bằng hữu có dịp đọc được dòng chữ đầy thâm tình này của anh Trần Hoài Thu.

Thật tình, trong suốt 188 bài thơ sưu tầm lại được, sau những biến cố tang thương của đất nước, bị thất lạc gần hết, số còn lại là những may mắn mà tôi còn lưu giữ (chưa bị mỗi một gậm nhấm thời bị tù cải tạo), là một chuỗi dài từ năm 1961 đến mãi sau này. Phần nhiều là *“những bài thơ tôi viết thời mười lăm mười sáu tuổi; cũng có những bài được viết với nguồn rung cảm đã khô cạn sau những năm bị cuốn trôi trong dòng đời nghiệt ngã, trong cuộc chiến đau thương và máu hận trên quê hương Việt Nam, trong tháng ngày nhục nhằn bởi ý thức hệ của kẻ có quyền. Tôi muốn giữ nguyên những ngôn từ, vần điệu ấy như giữ nguyên trong lòng tôi mỗi chân tình tha thiết với tình yêu, quê hương, đất nước; vì chỉ có tình yêu, quê hương, đất nước mới thực là niềm tin sáng trong, chân thật, là điểm tựa cho tôi bước vào cuộc đời”*.

Những bài thơ trong tập BẢN THẢO này có một số tôi ghi chú xuất xứ, tháng năm và cũng có đôi dòng viết thêm về thực trạng của vài bài thơ trong một giai đoạn xuất hiện của nó nhằm ghi lại một chứng tích có thật trong cuộc sống. Có những điều trước đây tôi che giấu, bây giờ “bạch hoá”, bởi vì... tôi phải trả về sự thật cho nó, như trường hợp chùm thơ mang tên Lê Thị Minh Trang v.v..., hay những bài thơ rời ký tên Trang Yên Linh, Nhật Giang, Linh Hùng, Nguyễn Trần... để không còn bị ngộ nhận, nếu có.

Nghĩ về cuộc đời ngắn ngủi của mỗi con người, ngay từ năm 1963, cuối bài thơ MAI KIA đăng trên báo Dân Tiền (16-9-1963) tôi có viết:

*“Mai kia... chắc rồi buồn lắm.
Những chiều mưa kéo vào đêm.
Chúng mình kẻ còn người mất.
Buồn thay ngày tháng trôi êm...”*

Hay như bốn câu đầu bài thơ QUA TRƯỜNG CŨ MÙA KHAI HỌC tôi đã viết (năm 1991):

*“Xa tấp rồi em những tháng năm.
Sân trường, lớp học đã mù tăm.
Bạn bè ngày cũ giờ trôi giạt.
Ai mất, còn ai giữa lặng thâm?”*

Hoặc bài thơ dài 48 câu: THU GỖI VỢ HIỀN tôi viết lúc ở trong trại lao tù cải tạo (1980), những câu sau cuối:

*Anh sẽ về dưới mái gia đình
Bên em chung gánh nợ ba sinh
Quên đi ngày tháng tràn đau khổ
Và nhớ khôn nguôi chuyện chúng mình.*

*Anh quyết trọn đời không đổi dạ
Bời em hiền phụ, bởi con thơ
Mặc cho cuộc sống ngàn dâu bể
Nhưng chuyện tình chung một bến bờ.*

Ở bài thơ NHẮC LÀM GÌ NHỮNG CHUYỆN ĐAU LÒNG tôi viết tháng 4/1995, khi đọc được những bài viết, những hồi ký nhằm bươi móc, chửi bới, đổ lỗi cho nhau... để mang đến thảm trạng đau lòng là cả miền Nam VNCH bị CS cưỡng chiếm, 8 câu cuối:

*Cuộc sống đời người khó vượt qua trăm tuổi
Nhưng tiếng lưu danh mãi mãi trường tồn
Xấu tốt... đâu cần tô vẽ thiệt hơn
Bởi “lịch sử đúng” là “cán cân công lý”.*

*Nên bây giờ - đã phân tư thế kỷ
Nhắc làm gì những chuyện đau lòng
Đường ta đi hãy giữ mãi sáng trong*

Kẻ gian dối - thế lực nào cũng bị đời lật tẩy.

Trong khi đó hơn 30 năm trước, năm 1966 tôi đã viết bài thơ SẼ KHÔNG CÒN MỘNG THI NHÂN NỮA dài 52 câu khi bất chợt nhìn thấy một góc cuộc đời, mà 8 câu cuối như sau:

*Tuổi thơ theo với tuổi tên mình
Anh tiếc lắm cho kiếp học sinh
Buổi trước nếu Cô đừng khuyên dạy
Thì anh đâu để khổ nhân tình!*

*Em ơi, bây giờ anh chợt hiểu
Làm thơ đâu đời được tình yêu
Sẽ không còn mộng thi nhân nữa
Để chuyện trăm năm được mỹ miều.*

Và gần đây nhất, khi hay tin bạn thân Nguyễn Bạch Dương vừa mất (12/2006) tôi đã viết bài thơ 20 câu, mà 8 câu sau cùng:

*Ngồi đây nhâm tính mình tôi
Bạn đi như thế sẽ thôi lụy phiền
Trần gian đông đảo bạn hiền
Tiếc thương xin góp lời khuyên chân tình*

*Ở nơi nào cũng an bình
Dương ơi, rồi lại chúng mình gặp nhau
Bởi chung cõi tạm ưu sầu
Về nơi miền viễn - nhịp cầu thủy chung.*

Tập **BẢN THẢO LƯU LẠI** này không phải là tập thơ tuyển như các bạn thơ đã xuất bản ra mắt bạn đọc khắp nơi mà chúng ta thường bắt gặp, mà thu hẹp trong gia đình và một số bạn bè chí cốt, với số lượng đếm vừa tròn đôi bàn tay. **Điều tôi muốn khi thực hiện tập BẢN THẢO LƯU LẠI này, là tôi mong nhờ những người bạn chí cốt, những người thân trong gia đình giúp giữ lại giùm tôi chút kỷ niệm của một đời người, một khi tôi không còn có mặt trong cuộc sống này nữa.**

Con người ở đời, sống chết là lẽ thường, không ai tránh khỏi được. Nhưng khi nghĩ tới, ai cũng phải chạnh lòng. Chính tôi khi viết cho bạn đồng môn Lê Công Tâm (tức Ưu Thúc – Vũ Phan Trần, một cây viết khá nổi tiếng thời học PTG năm xưa) khi bạn vừa qua đời 49 ngày, đoạn cuối cũng thoáng có cái nhìn như thế:

*Có một điều nhỏ thôi
Sự đời không ai nhớ
Thời gian và tình nghĩa
Thoáng chốc đã vèo bay!*

Đến viếng bạn hôm nay

*Mà nghe lòng vương vấn
Nghĩa tử là nghĩa tận
Biết vậy. Vẫn nôn nao...*

(1991)

NHỮNG CHẶNG ĐƯỜNG THƠ của tôi sưu tập và lưu lại mai sau mang những tâm tư tình cảm riêng lẻ của mình với cuộc sống mà mình có duyên may hưởng được trong cõi nhân sinh, nó tầm thường, đơn điệu như vậy, nhưng ít ra cũng là những điều mà tôi đã chất chiu, gạn lọc trong gần trọn cuộc đời. Cảm ơn ân nhân, bằng hữu, gia đình - Cảm ơn mọi người bấy lâu nay đã dành cho tôi những cảm thông và ân nghĩa.

Houston, Giáng Sinh 2007
25-12-2007

HUYỀN VÂN THANH

(Về Nguồn – Tây Đô)